

Min vän! ja, långt förrän du föddes,
 Det var ju så ödenas gång:
 Man aldrig på visheten stöddes,
 Man ville blott djerfhetsens språng.

Så sker ifrån kojan till slottet,
 Att högmodet går för förfall —
 Och så kommer bristen och brottet
 Och straffet — och då är man all.

Väl någon dock ensam kan vara —
 En, som med sitt snille och mod,
 Kan ifrån sin afgrund upfara,
 Och ställa sig såsom han stod.

Men, ack! detta rara exempel!
 Våga ej kuppen, min bror!
 Och du bör väl krönas i tempel,
 Om sådan du känna dig tror!

Ty den blir se'n vishetens fader,
 Som herre af ödet sitt blef;
 Se'n spelar han klokt nog sin spader,
 Och ej på hasarden mer klef.

Bäst derföre vandra den vägen,
 Som icke en bringar på fall;
 Och rätta dig efter den sägen:
 Haf alltid en fast fotapall!

Låt religionen, moralen
 Lefnadens ledstjernor bli,
 Och dansa ej lifvet på balen;
 Ty ädlare rôle hafva vi.

NORRBRO-SPRÄTTARNE.

STOCKHOLM,
 TRYCKT HOS RUDOLF WALL.
 1849.

NORRBRÖ-SPRÅTTARNE.

STOCKHOLM.
TRYCKT HOS RUDOLF WILF.
1813.

Jag kastar mitt spejande öga
Uppå eder fåfänga gång.
Ni tänken på framtiden föga,
Ni drömmen blott glädje och sång.

Här gå'n ni att kläderna visa
För damer, kamrater med fler!
Det granna ni blott gå'n att prisa;
Det usliga blott ni beler.

Och in på caffèen hos Croix
Ni tågen med käppar i hand,
Och rockarne hvita och gråa;
Ej andra få vara ibland.

Storkaxar ni viljen agera,
Hvarhelst ni behagar att gå;
Men ej uti tjensten parera:
Der får det gå si eller så.

Du kommer i skuld då, min broder;
Ty jag var ock broder med dig.
Sen svårt styra jullen med roder,
Då skulden på skuld hopar sig!

Då blir du olycklig, då linan
Den slaknar och brister en gång. —
Är krut då inunder i minan,
Så gör du fördörelsens språng.

Och långt från Norrbro du blir kastad,
Jag vet icke rummet förhvar;
Men tanken är icke förhastad:
Sin rätt nog, tro, följdén uttar.